

XVIII.

Het was een dag van vreugde! De vijand had eene verpletterende nederlaag geleden! De trosche adel was grootendeels vernietigd! Graaf Hugo zat in zijnen burg opgesloten als in eene muizenval! In de eerste opwelling van blijdschap juichten, zongen en dansten de poorters of vielen elkander vol ontroering om den hals...

En het was een dag van rouw! Want de zege was duur bevochten! Velen waren voor de vrijheid gevallen! Overal vond men ze: op het marktplein, in de burgwijk, in de aanpalende straten! Overal zag men weeklagende grijsaards, vrouwen en kinderen rondwalen, zoekende naar eenen beminden echtgenoot, vader, zoon of broeder! Overal zag men poorters, door monniken geholpen, de gekwetsten wegdragen naar het kloostergasthuis der Benediktijnen. De gesneuvelden, zoowel vijand als vriend, werden insgelijks opgenomen en naar het doodenveld gebracht. In diepe lange kuilen werden zij naast elkander gelegd, de edelman naast den poorter, de poorter naast den wapenknecht... Daar is de mindere den meerdere gelijk! Daar zullen zij in onverstoorbaren vrede slapen den stillen, eeuwigen slaap...

Volgen wij thans een paar monniken, die heel voorzichtig een berie, waarop een zwaargekwetste ligt, in het klooster dragen. Zij steken het voorplein over en bereiken langs eene geopende deur een tweede plein, langs drie zijden omringd door gebouwen, die elk een uitgang op de binnenplaats hebben. In het eerste gebouw bevindt zich de artsenkamer, waar talrijke broeders bezig zijn met windels gereed te maken, drankjes en zalven te bereiden onder het toezicht van eenige geneesmeesters. De volgende deur brengt ons in de ziekenzaal. Deze is zeer ruim, daar zij eenen ganschen vleugel beslaat. Op de geheele lengte der zaal zien wij tegen elken muur eene rij kribben; ijverige broeders brengen er voortdurend andere bij, de hunne waarschijnlijk, en plaatsen ze op eene nieuwe rij midden door de zaal. Aan het andere uiteinde, onder eene breede en hooge schouw, knappert een groot vuur; dit is wel noodig, want anders zou het, op dien tijd van het jaar vooral, te killig zijn in de uitgestrekte halle.

Te midden dezer staat eene groote eikenhouten tafel, waarop, omringd door zalfpotjes, schalen, kannen, zwachtels, allerhande scharen en messen,

een lijvig, geopend boek ligt en waarvan de bladzijden met uitmuntende verklarende miniaturen versierd zijn; het is waarschijnlijk de Chirurgica van Hippokrates of wel die van Galenus, welke toen algemeen door de geneesmeesters gevolgd werden.

Een der broeders komt met een voorraad versche netelbladeren binnen en legt ze op de tafel. Deze zullen in zeer bedenkelijke gevallen moeten aanwijzen of er nog hoop op herstel is. Eenige dier bladeren worden dan in het geloosde water van den lijder gelegd. Blijven zij vier en twintig uren groen, dan zal hij gewis herstellen; verwelken zij voor dien tijd, dan valt er niet te hopen. Maar de kranke zou ook vóór dien tijd kunnen sterven, en dan is natuurlijk de proef om niet genomen!

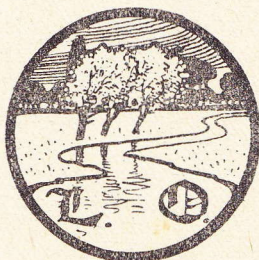
Af en toe worden er gekwetsten binnengebracht; het zal niet lang meer duren of al de kribben zullen bezet zijn. De geneesmeesters, door hulpvaardige poorters bijgestaan, zijn volop aan het werk; helmen en pantsers worden losgemaakt en vallen kletterend op den steenen vloer; de zaal is vol gekerm en gekreun...

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.